

Ob strijčevem grobu.

Red nekoliko tedni sem se peljal na Koroško obiskat strijca; a našel ga nisem več mej živimi. Ljudje so mi pripovedovali, da ga vže nad pol leta krije hladna zemlja. Pokazali so mi tudi njegov grob. —

Mislite si, otroci ljubi, kako bridko mi je bilo prť srei, ko sem stal ob strijčevem grobu. Še misliti si nisem mogel, da je to mojega ljubega strijca grob, da je on sploh moral umreti. — On, ki je bil tako učen in tako plemenita duša! —

Podoba za podobo so se vrstile pred mojimi očmi ondũ ob strijčevem grobu. Vse te podobe so bile pravi posnetki strijčevega življenja in vsaka je bila lepša od druge. —

Vender jedna teh podob, otroci ljubi, ostala mi je ves čas mojega življenja v spominn. Samstrijem

torej, povedati vam hočem vse tako, kakor je meni strije sam pripovedoval. Pripovedoval mi je takó-le:

„Ko sem izpolnil šesto leto svoje dõbe, moral sem vže v našo domačo učilnico. Kakor je še danes večina učilnic na kmetih, bila je tudi naša le jednorazrednica. To leto sem se zeló pridno učil in hvalili so me mojim starišem ne samó gospod učitelj nego tudi gospod župnik, ki so po večkrat prišli v našo hišo. Kadar koli so prišli, bilo je pri nas vse nekako praznično. Oče in mati sta se preoblekla v lepšo obleko, in moja sestra Rezika je vselej pripravila kaj boljšega za kosilo. Tudi moj bratec Tonček je bil ob prihodu gospoda župnika vselej mirnejši nego li drugekrati.

Tako je bilo ob koncu šolskega leta. V učilnici sem se mej vsemi drugimi najbolj odlikoval. Zatorej mi vzemó gospod učitelj — ne vem kako bi dejal, ali

jo je po večkrat narisal: pripovedoval mi je namreč, kako je on postal iz ubožnega kmečkega otroka takó imovit in učen gospod. — Povedati vam moram mimogredé, da je bil moj strije obče spoštovan duhovni pastir na Koroškem. — Ta podoba se je vtisnila najglobokeje v moje sreé. Poslušajte

navlašč ali -pa res niso imeli papirja — pločico ter napišejo nanjo s črtalnikom nekaj pohvalnih besed. — Veselo hitim po končanem pouku domov. Planem v sobo — in glej! gospod župnik sedé za mizo, njim nasproti mati in oče z malim Tončkom v naročji. Vsi me strmeč pogledajo; celó sestra, ki je ravno z jedjó stopila v sobo, ustraši se mojega nenavadnega veselja. Hitro stopim k očetu in jim pokažem pločico. Oče čitajo in se ne morejo dosti načuditi učiteljevej pohvali. Položé svojo desnico na mojo ramo in rekó:

„Lojzek, le takó pridén ostani! Učitelj te imajo zeló radi in ravno tukaj-le mi priporočajo, naj te dam v mesto. Storila bodeva z materjo vse, kolikor bode mogoče“ . . .

Tudi mati, ki so me izza očetove rame opazovali, pritrđijo veselo tem besedam.

Dolgo so molčali gospod župnik in z lica se jim je bralo, da so nekaj premišljevali. Napósed me pokličejo k sebi, pogladijo mi čelo, prijazno se nasmehnejo ter rekó:

„Bistro glavico imaš, bistro, Lojzek moj ljubi! to sem tudi vže jaz izpoznal. — Škoda bi bilo zate, če bi morál domá ostati. — Nu, pa nič se ne boj! Dokler mi ljubi Bog ohrani življenje, storiti hočem vse potrebno za tebe. — Še to jesen moraš v mesto.

Solzé hvaležnosti so porosile moje mlado lice in župnikovo koleno, kamor sem ganjen skril svoj obraz. —

Oče in mati sta se tega zeló razveselila in se z menój vred zahvalila gospodu župniku za toliko dobroto.

In jaz sem takrat trdno sklenil, da se hočem pridno učiti in jedenkrat postati tako dobrotljiv in prijazen gospod, kakor so bili naš gospod župnik . . .

In ako se zdaj — pristavil je še moj strije — spominjam svoje davne mladosti, pripoznati moram, da mi nikoli ni bilo žal, da sem se ravnal po besedah našega prvega pesnika, ki pravi:

Jablane, hruške
In druge cepé

Cépi v mladosti
Za stare zobé! —

—t—

Slika.

Gesto ob sliki na steni
Moje okó se mudí,
Čudim krasoti se njeni,
V prešle zatapljam se dni . . .

Znano mi dobro je lice,
Zroč iz okvira na-mé;
Množe šepeče pravljíce,
Mnoge mi vzbujá željá.

Vzpómlad, veselje otroka,
Ovela mu v srci krasnó,
Ko je umetnika roka
Líce naslikála tó.

Kar je kdaj bilo — umrlo,
Slika še pričá sedáj:
Dete nedolžno je zrló
V sreče in rádsti raj.

V sliko okó se npira,
V sanje utapljam se jaz:
Náme se s stene ozira —
Moje mladosti obráz! . . .

Modést.